

Danske Dagblades Forening

Formandens mundtlige beretning 2010-11

DDF's generalforsamling
Onsdag 9. november 2011

Det forløbne foreningsår fra juli 2010 til juni 2011 rummer alle ingredienser til at kunne blive et år, som vi vil komme til at se tilbage på som et skelsættende fornyelsens år.

I min beretning i dag vil jeg komme ind på et udsnit af de almindelige spørgsmål, vi arbejder med i disse måneder og har arbejdet med gennem året, der gik. Det er jo netop en beretning om årets tilskikkelser og knytter sig i øvrigt til den trykte årsberetning, som I har fået tilsendt og som sammen med den mundtlige beretning udgør det hele, generalforsamlingen forhåbentlig godkender. Men det kan ikke undgås, at vi netop i år skal trække de større perspektiver op, for vi står ved en skillevej på to punkter: I relation til mediestøtten og i relation til vores forening.

Lad os begynde med mediestøtten.

Det har været et langt forløb allerede. Knap var den nye distributionsordning fra 2005 implementeret, før der ved det forrige – brede – medieforlig blev truffet aftale om, at der skulle gennemføres en beskrivelse af den danske mediestøtte. Anker Brink Lund afleverede midtvejsrapport for tre år siden og slutrapport for to år siden. Så kom perioden, hvor det nye medieforlig forhandlede, og hvor de to konservative kulturministre, Carina Christensen og Per Stig Møller, valgte at holde distributionsordning og Dagbladsnævn udenfor. Men så kom Per Stig Møllers oplæg til et mediestøtteudvalg for et lille års tid siden, og 11. januar gik det løs med Dyremoseudvalget.

Allerede i DDFs mediepolitiske oplæg fra 2009 slog vi fast, at DDF også var klar til at drøfte nye løsninger. På distributionsområdet stod det klart, at vi på sigt ikke ville kunne opretholde et pointbaseret støttesystem, hvor hver point blev mere og mere værd, fordi det samlede beløb var fast, medens oplaget faldt. I administrationen arbejdedes der med flere muligheder, men først og fremmest med at finde en parameter for udmåling af tilskud, som var mindre foranderlig og mere holdbar end oplagsparameteren. Trods nedskæringer har dagbladene gennemgående gjort en stor indsats for at holde på journaliststaben, og da de redaktionelle omkostninger jo samtidig er et udtryk for, hvor meget, der satses på dag-bladshusenes kerneydelse, nemlig den redaktionelle indsats, stillede bestyrelsen sig bag ideen om, at de redaktionelle omkostninger i stedet for oplaget skulle være afgørende for støttens omfang. Med denne ordning ville støtten være frigjort fra me-dieplatformen, og vejen ville være banet for, at mediestøtten kan bibeholdes, selvom fremtiden er digital mere end den er analog.

Disse tanker fik en god modtagelse i Mediestøtteudvalget som helhed, og det blev den model, der frem for alt blev arbejdet videre med, og som endte som den, udvalget anbefalede, til trods for, at der i kommissoriet ikke var bedt om en anbefaling. I allersidste fase opstod der nogle enkelte punkter, hvor der ikke var enighed mellem særligt Dagbladene i forhold til Danske Specialmedier og FDM. Det drejer sig om, hvor stor en redaktion skal være, hvis den skal være støtteværdig. Her mener vi, at der skal være fem medarbejdere, medens en anden model siger tre. Det andet spørgsmål vedrører, om der skal være visse typer af ejerskab af medier, som skal diskvalificere til at få støtte. Det er i bund og grund spørgsmålet om, hvorvidt arbejdsgiver- og tagerforeninger og brancheorganisationer skal kunne modtage støtte til medieproduktion. Vi har meget svært ved at se for os en fornuftig argumentation for, at f.eks. Dansk Arbejdsgiver, Dansk Industri eller FOA skulle have støtte til deres medieproduktion, men andre har en anden holdning. Og endelig er spørgsmålet: Skal det være antal årsværk eller de samlede omkostninger til redaktionens arbejde, der skal være udgangspunkt for udmåling af støtten. DDF arbejder for det sidste.

Mediestøtteudvalget har også anbefalet en modernisering af Dagbladsnævnets område, så der bliver flere muligheder for at støtte nye initiativer og sådan, at der ikke længere er en binding til de trykte medier, noget, som dagbladene også har fundet uheldigt gennem de seneste år. Det kan man se på ansøgningerne til Dagbladsnævnet og Dagblads-nævnets dialog med ansøgerne.

Mediestøtteudvalget har naturligvis arbejdet i en periode, hvor den mest sandsynlige regeringsdannelse efter valget blev den, som vi fik. Det har betydet, at mulighederne for at se på en beskæring af DRs og TV 2/Regionernes økonomi til fordel for de private medier har været anset for illusorisk.

Det var ganske vist Per Stig Møller, der som kulturminister i et forretningsministerium kom til at modtage den rapport, han havde bestilt. Men det er Uffe Elbæk, der er ny kulturminister, og Foreningen er nu i gang med at tale for dagbladenes synspunkter over for den nye regering og ordførerne. Det bliver spændende at se, hvordan det udvikler sig med detaljerne, men meget tyder på, at hovedlinjerne ligger godt til i forhold til Mediestøtteudvalgets rapport, som også DDF's bestyrelse står bag.

Mediestøtten er et afgørende spørgsmål på vores agenda. Men i relation til foreningen som sådan er der et andet spørgsmål, der er aktuelt. Og det er, om tiden er kommet, hvor vi konsoliderer medieforeningerne i Danmark, ligesom bl.a. vore norske og finske kolleger har skabt store medieforeninger gennem de senere år.

Hvis man skal se frem, kan det være en god ide at tage afsæt i et tilbageblik, og hvad er mere egnet som grundlag for det end foreningens vedtægter. DDF's vedtægter har ikke ændret sig meget i årtier. Men hvordan har de været effektueret gennem årene:

Helt grundlæggende: Danske Dagblades Forening har til formål at samle den danske dagspresse til samarbejde om fælles anliggender.

Dét er lykkedes os, ikke blot gennem de 34 år, der er gået siden den sidste større strukturændring i dagbladenes foreningsliv fandt sted med dannelsen af DDF-systemet, men også helt tilbage til den dag i 1897, da vore brancheforfædre bed hovedet af al skam og dannede en forening på tværs af de politiske skel, så de kunne forhandle effektivt med typograferne. Det var indledningen til en ny brancheforståelse mellem dagbladene om, at de i sidste ende er i samme båd, og i de sidste hundrede år – særligt efter 1. verdenskrig og frem – har hovedstadspressen og provinsblade forstået at samarbejde om fælles anliggender.

Det var netop situationen under 1. verdenskrig fra 1914 til 18, at der blev behov for at slå fast, at Foreningens grundlæggende opgave er at værne pressens frihed og dens anseelse, borgernes informationsret, den grundlovshjemlede trykkefrihed og den redaktionelle uafhængighed. Informationsfriheden talte man ganske vist ikke meget om før efter 2. verdenskrig, men opgaven at værne pressen frihed og anseelse blev sat på spidsen under en første verdenskrig, hvor Danmark ganske vist ikke var krigsdeltager, men hvor der var borgfred på Christiansborg og regeringen lagde pres på bladene for at undgå u hensigtsmæssig, negativ omtale af allierede eller aksemagter i den monstrøse krig. Dagbladene stod da sammen om at undgå det værste, nemlig egentlig censur, og forholdet forblev varmt i mellemkrigstiden og ikke mindst, da 2. verdenskrig indførte den censur, som efter grundloven ”ingensinde på ny måtte indføres”.

Med disse fælles trængsler i bagagen blev det naturligt at se det sådan, at Foreningen skulle virke for at fastholde og udbygge dagspressens placering i samfundet og styrke dens adgang til at udøve sine demokratiske funktioner som formidler af nyheder, meninger og synspunkter. Mellem verdenskrigene fik dette aktualitet, da radioen steg i land fra skibene og i tyvernes sidste halvdel blev hvermandseje hurtigere, end nogen pc-fabrikant nogensinde har kunnet drømme om. Det var uhyggeligt for dagbladene, hvis død hurtigt blev forudsagt. Statsradiofonien blev grundlagt i 1925, men det var faktisk Dagbladet Politiken, der kom først med radioavisen. Det skete under private former og før staten havde lugtet kristenblod – fra 1923 sendt over Lyngby radio. Men 1. august 1926 begyndte Pressens Radioavis at sende daglige nyheder, der blev redigeret af dagbladene. Det var også dagbladenes organisationer, der stod for at ansætte personale til Pressens Radioavis. Så Pressens Radioavis var en selvstændig del af Danmarks Radio. Helt frem til 1964 lykkedes det dagbladene at fastholde, at det var os, der lavede radioavisen, og det var endda kun hårdt presset, at aviserne fra 1947 accepterede den dårlige ide, at der skulle være en morgenradioavis, hvad der jo hidtil var undgået, så den ikke kunne gå morgenaviserne i bedene. Se, det var en effektiv måde for fællesskabet at fastholde og udbygge dagspressens placering i samfundet på. Det var faktisk også i 40’erne, at vi begyndte at gøre det på en anden lidt mere konstruktiv måde, nemlig gennem Avisens i Undervisningens forgænger, Pressens Oplysningsudvalg.

Men en ting var det redaktionelle. Det var også Foreningens sag at virke for at fastholde og udbygge hensigtsmæssige vilkår for dagbladenes kommercielle aktiviteter. Også det var lettere i ældre tider. I 30’erne var man praktisk anlagt, og grunden blev lagt til en annonceoverenskomst, som nogen af os husker udmærket, fordi den først for alvor blev historie i slutningen af 90’erne. Faste, ufravigelige priser og rabatordninger. Ingen pris, der ikke var offentliggjort i prislister måtte faktureres. Reklamebureauerne havde sammen med dagbladene egne reklameafdelinger eksklusivret til indrykning af annoncer. Det var nemt,

det var indbringende og det fungerede strålende i over 60 år indtil konkurrencelovgivningen kom i vejen med en velvoksen slæde. Til det sidste var det kun sporadisk, hvad der blev snydt med ordningen. Tror jeg nok!

Foreningen varetager den danske dagspresses interesser over for såvel offentlige myndigheder som organisationer i Norden, EU og det øvrige udland samt formidler samarbejdet med internationale presseorganisationer. Det internationale perspektiv har for dagbladenes forening været i fokus lige så længe som det politiske arbejde. I DDF's varetægt har vi en vidunderlig trykt protokol fra det første nordiske udgivermøde i 1919. Hvad de talte om? Ja, hvad tror I? Postvæsen og distribution, papirpriser, løn og alt det sædvanlige, som vi har talt om siden. Det europæiske og globale arbejde kom først i gang i årene efter 2. verdenskrig, hvor den kontinentale presse skulle genopbygges efter krigsårene og krigsårene. I 1948 var den danske dagbladsorganisation blandt de 12 "founding fathers", der i Paris grundlagde FIEJ, det, der nu hedder WAN-IFRA.

Også på det europæiske niveau blev der behov for en foreningsdannelse, da De Europæiske Fællesskaber blev til, og netop i går og i dag fejrer vores europæiske forening, ENPA, sit 50 års jubilæum med besøg af både EU-kommissionens formand, José Manuel Barroso, og vicepræsident Viviane Redding. Vort boardmember, Per Westergård, repræsenterer DDF, men direktøren har måttet blive hjemme for at holde generalforsamling her, til trods for, at hans post som formand for de europæiske dagbladsforeningers direktørkreds illustrerer den vægt, DDF lægger på det internationale arbejde. Danmark var derfor også med fra første begyndelse i 1961, selvom vi endnu skulle vente 12 år på at blive EF-medlem.

Foreningen skal forestå eller medvirke til den fornødne uddannelse inden for bladvirksomhederne. Det har vi gjort fra begyndelsen, for selvom der aldrig har været uddannet trykkerlærlinge på dagbladene – det var for specialiseret – har vi fra tidernes morgen uddannet journalisterne selv. I 1946 blev den rene lærlingeuddannelse suppleret med det såkaldte journalistkursus ved Århus Universitet, hvor ældre kolleger fik nogle måneders teori oven i alle landbogeneralforsamlings- og byrådsreferaterne og de brækkede ben, der udgjorde deres journalistiske hverdag. Det var dagbladene, der betalte, men i 1970 kom loven om Danmarks Journalisthøjskole, som gjorde uddannelsen til den mellemlang videregående uddannelse, den i grunden stadig er i dag. Dagbladene i godt samarbejde med Danmarks Radio og senere også andre mediegrupper støttede i den grad op om denne udvikling som de også har gjort siden, og den dag i dag er der det usædvanlige arrangement, at vi gennem Pressens Uddannelsesfond bidrager betydeligt til at betale aktiviteterne i den nu fusionerede journalisthøjskoles efteruddannelsesorganisation Update, selvom skolens indkomst som udgangspunkt er statsmidler. Journalisthøjskolen holder 40 års jubilæum i denne måned og er jo nu suppleret med to universitetsuddannelse, som dagbladene også i høj grad lever med i.

At Foreningen skal bistå medlemmerne i forbindelse med presseretlige, ophavsretlige og andre brancherelevante spørgsmål var i 1977 et supplement til det, der i sagens natur havde været et led i arbejdsgiverforeningens dossier fra starten. I de første mange år var det særligt det at indtræde i retssager om redaktionelle forhold, hvis de havde principielt indhold, der var det væsentlige. Men fra begyndelsen af dette årtusind blev de ophavsretlige krænkelser på

internettet udgangspunkt for flere retssager, bl.a. den navnkundige Newsbooster-sag, der lagde grunden til vores succesfulde – og europæisk anerkendte – benspænd for uretmæssig brug af dagbladsstof på fremmede webtjenester. Sidste år styrkede vi denne paragraf i vore vedtægter for at kunne håndtere, hvis vi kom i retssplid med advokat Yamani om gengivelse af Muhammed-tegninger eller noget lignende.

Foreningen kan indgå aftaler og overenskomster med virkning for samtlige medlemmer eller med virkning alene for de medlemmer, der har tilsluttet sig foreningens sektioner. Jeg har allerede været inde på annonceoverenskomsten. Men igennem næsten lige så mange år har vi også haft andre jern i den ild. Et ret ubemærket eksempel er bladtegnerprislisten, som er et anliggende mellem DDF og Danske Journalistforbund. Men også vore aftaler med f.eks. Copydan om indkredsning af vederlag for fotokopiering af avisstof og med DJ om de vejledende regler for god presseskik er forhandlet på grundlag af denne paragraf.

Og så kan Foreningen...for hele sin medlemskreds eller for medlemmerne af en sektion etablere, overtage eller indtræde som deltager i forretningsmæssigt drevne virksomheder af branchemæssig interesse for pressen. For at gøre en lang historie kort har dette fundet sted i mange år, med Danske Distriktsblades anpartsselskab De lokale Ugeaviser som et succesfuldt eksempel.

Vi, der lever det daglige arbejdsliv i dagspressen kan i år med stolthed se tilbage på 114 år med fælles organisering af dagbladenes interessevaretagelse. Med stor forståelse for, at samling gør stærk, har vi udviklet os og år for år levet op til det vedtægtssæt, som er skabt igennem fire menneskealdre. Og vi har nået store resultater. Både i relation til udviklingen af pressens vilkår, særligt efter 2. verdenskrig og til de seneste år, og jo også i relation til det, der begyndte det hele, nemlig arbejdsmarkedstoffet.

Der gik et par årtier fra de år omkring og efter 1870, hvor en meget stor del af de danske dagblade så dagens lys for første gang, til man forstod behovet for og nytten af at organisere sig på tværs af interesser og bladtyper for at modstå de forskellige former for pres og de udfordringer, som dagbladene stod over for i et ungt demokrati med en stigende organisering af arbejdsmarkedet og snart også alvorlige sikkerhedspolitiske trusler udefra.

I dag står jeg på talerstolen efter et år, hvor en tilsvarende spirende forståelse for organisering på tværs er opstået efter intens konkurrence mellem medierne. Det er godt tyve år siden, TV 2 kom og ændrede reklamemarkedet alvorligt og godt 15 år siden, internettet meldte sig og ændrede både de redaktionelle vilkår og reklamemarkedet til ukendelighed. Som vore forgængere i 1890erne, der forstod, at internt avind mellem partiaviserne måtte vige for den fælles interesse, er vi I dag ved den erkendelse, at ufrugtbar diskussion mellem medie-typerne må vige for et moderne fællesskab mellem medier på alle platforme.

Efter gode erfaringer med Danske Mediers Forum gennem otte år og de senere års indflytning i Pressens Hus af de forskellige øvrige medieforeninger havde DDFs bestyrelse i april et frugtbart møde, hvor foreningsstrukturen blev vendt. Det stod klart, at DDF på mange måder stod i fuldt flor. Men det var samtidig en kendsgerning, at der var interesser, som var centrale for dagbladene, som var ved at blive en del af dagsordenen i andre

foreninger, særligt det digitale. Bestyrelsen besluttede på den baggrund at sondere i de øvrige medieforeninger, om der var ved at være momentum for et endnu nærmere samarbejde medierne imellem.

I Danske Mediers Forum har vi lært de øvrige foreninger at kende. Tre af dem, Ugeaviserne, Radioerne og Digitale Publicister er vore egne børn, grundlagt ved initiativer i Danske Dagblades Forening med det sigte, at omfatte hele de pågældende mediegrupper, hvorfor en del af ideen har været at få alle ugeaviser, radioer og en god del af de væsentlige digitale spillere uden for dagspressen med i nogle mindre foreninger, der derved har fået en slagkraft, som ikke ville kunne opnås alene ved dagbladsdeltagelsen. Men ved siden af DDF-familien, hvis man kan bruge det udtryk, ligger tre markante medspillere på mediemarkedet. Det er Dansk Magasinpresses Udgiveforening med Aller, Bonnier og Egmont Magasiner. Det er Danske Specialmedier, der omfatter over 300 fagblade – fra de mindste som Landsbygraveren og Agitatoren til de største som Dagens Medicin, Folkeskolen og Ingeniøren – og en del websites med tilsvarende indhold. Og det er FDIM, Foreningen af danske interaktive medier, som en stor del af vore egne medlemmer er med i, bl.a. for at få målt deres tilstedeværelse på internettet. Allerede det forhold, at der i alle medlemskategorier under de pågældende syv medieforeninger er dobbelt- tredobbelt- og sågar fir- og femdobbelte medlemskaber tyder på, at der må være grund til samling. Samarbejdet i Danske Mediers Forum har betydet, at vi ved, hvor få emner, hver enkelt forening har for sig selv. Det er ikke mange, selvom der iblandt er nogle markante som diskussionen om o-momsen mellem DDF på den ene side og DMU og Danske Specialmedier på den anden. Og arbejdet i Mediestøtteudvalget har understreget, hvor godt vore foreningsdirektører med deres baglandte samarbejder, selv når det bliver svært.

DDF's bestyrelse har ved bestyrelsesmøderne siden april og ind imellem ved skriftlig konsultation fulgt arbejdet med at finde fodslag mellem foreningerne og har givet formandskabet mandat til at arbejde med den fælles løsning. På dette tidspunkt indledes en proces, hvor de enkelte foreningers bestyrelser skal tage stilling til et oplæg fra formandskaberne, og hvis forslaget elementer falder i god jord, bliver den følgende proces at orientere ud i foreningerne og indkalde til ekstraordinære generalforsamlinger først i det nye år, hvor der kan tages stilling til, om vi skal videre ad den udstukne vej.

I DDF's formandskab mener vi, at vi kan præsentere bestyrelsen for et godt resultat af forhandlingerne, og vi håber så, at både vor egen og de øvrige foreningers bestyrelser kan stille sig bag en indstilling til hele medlemskredsen, der både skaber sammenhæng og samtidig giver mulighed for fortsat at behandle de spørgsmål hver for sig, som der ikke er enighed om, f.eks. o-momsen.

Det er i en ganske stor fortrøstning om, at vi er på rette vej, at jeg her har givet et historisk rids på baggrund af alle de enkelte paragraffer i DDFs vedtægter.

Men paragrafferne er jo ikke historie, de er forudsætningen for vores daglige virke i dette øjeblik, og vi skal jo ikke glemme, at Foreningen til trods for den store dagsorden med mediestøtte og overvejelser om foreningen har arbejdet støt og roligt videre med den stadig muterende løbende dagsorden.

DDF's udvalgsstruktur er ændret i det forløbne år.

I dag har DDF tre stående udvalg. Det er redaktionelt udvalg, som lige netop nu mangler en formand, fordi Søren Knudsen, der havde posten, har forladt sin arbejdsplads på Lolland-Falsters Folketidende. Det skal dog ikke forhindre en tak til Søren Knudsen og udvalget, ligesom jeg gerne vil takke både Søren Hyldgaard for hans arbejde som formand for det nye Annonceudvalg, som i år afløste Informationsudvalget, og Hans Peter Nissen for hans trofaste og inspirerende arbejde som formand for Distributionsudvalget.

Redaktionelt udvalgs dagsorden har ved flere møder været præget af forholdene omkring gengivelse af Pressenævnets kendelser. En fælles indsats i Redaktionelt udvalg med appel til alle dagblade førte til, at alle redaktionerne nu har forpligtet sig til at gengive egne pressenævnskendelser på bestemt plads i avisen. Med dette tilsagn har Pressenævnet droppet tanken om at gå videre med planer om at pålægge aviserne særlige regler om gengivelse. Jeg vil gerne benytte denne lejlighed, hvor så godt som alle dagblade er repræsenteret til at kvittere for dette fine eksempel på samarbejde og forståelse i dagbladskredsen.

Redaktionelt udvalg har også fulgt udviklingen siden offentlighedskommissionen afgav sin betænkning i efteråret 2010, herunder den debat som har fundet sted om bestemmelsen, der undtager sager om ministerbetjening fra aktindsigt. En debat, der har fået ekstra næring af de eksempler, som journalist Jesper Tynell har fremdraget, og som bl.a. har afsløret den meget restriktive fortolkning, som Justitsministeriets har tillagt ministerbetjeningsbestemmelsen, som den er formuleret i ministeriets lovforslag.

Mindretallet i Offentlighedskommissionen, som består af mediernes repræsentanter, har i forbindelse med dissensafgivelserne lagt vægt på, at den øgede beskyttelse af myndighedernes interne sagsforberedelse – dvs. ministerbetjeningsreglen – ikke står alene, men opvejes af to andre bestemmelser, der giver mulighed for at få indsigt i sagens faktiske grundlag og de faglige vurderinger, der ligger bag de politiske beslutninger og initiativer. Dette har Justitsministeriets besvarelse af en række spørgsmål, som Folketingets Retsudvalg har stillet, dog vist ikke holder, idet ministeriet stort set afviser, at man med disse bestemmelser kan få aktindsigt i noget, der relaterer sig til ministerbetjening. Dette er ikke konsistent med drøftelserne og den forståelse, som offentlighedskommissionens forslag om ministerbetjeningsreglen var udtryk for, og derfor har mindretallet nu føjet kritik af ministerbetjeningsreglen til de i øvrigt kun tre dissenser, som de afgav under kommissionsarbejdet. Det er forventningen, at den nye justitsminister, Morten Bødskov, vil fremsætte lovforslag i løbet af denne folketingssamling, men om det ændrer sig i forhold til det, der kom til at oversomme, er uvist. Danske Mediers Forum har bedt om et møde med ministeren for at drøfte spørgsmålene med ham – vel vidende, at justitsministeriets nye departementschef, Anne Kristine Axelsson var en af strammerne i Offentlighedskommissionen.

Annonceudvalgets arbejde har bl.a. omfattet drøftelser af den videre udvikling af Index Danmark. DDF og Magasinpressen er kritisk over for det omfattende mærkevareindex. Den tredje partner i samarbejdet, Danske Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening har

meget forventeligt en anden holdning. Annonceudvalget vil arbejde videre med tankerne om fornyelse i index.

I Distributions- og Bladsalgsudvalget har et centralt tema været den nye postlov. Det lykkedes DDF sammen med de øvrige trykte mediers foreninger at få skrevet bidrag til en såkaldt befodringspligtfond for trykte medier ud af loven. En befodringspligtfond ville for dagblade og andre trykte medier reelt være at betragte som en skat på det trykte medie. Ydermere vil bidrag til en befodringspligtfond betyde, at distribution af aviser og blade, der allerede var liberaliseret, pludselig skulle til at betale for en liberalisering af omdeling af breve op til 50 gram. Befodringspligtfonden forsvandt altså. Til gengæld skal postvirksomheder, dvs. distributionsselskaber årligt betale Trafikstyrelsen et gebyr på på kr. 2,70 per 1.000 befodrede adresserede forsendelser. Det vil løbe op i ca. 640.000 kr. på dagbladsområdet. Man må undre sig over Post Danmarks liberalisering og de forhold, den medfører. Bl.a. for husejerne, der skal betale postkasser. Men det er en anden historie.

På den internationale scene kan vi glæde os over, at fusionen mellem World Association of Newspapers og IFRA trods svære vanskeligheder lykkedes i efteråret 2010, og at økonomien i vores globale forening nu er bragt på plads, bl.a. ved donationer fra en række europæiske lande, herunder Danmark, hvor Dagspressens Fond gav et smukt beløb. I årets løb tiltrådte Erik Bjerager som formand for World Editors' Forum, der er en del af WAN-IFRA. Også denne del af systemet var kriseram i svær grad, men Eriks energiske arbejde siden nytår har ændret situationen, hvilket er blevet højt anerkendt i WAN-IFRA. Lars Munch og Ebbe Dal deltog under arbejdet med genoprettelsen af foreningen meget aktivt i de styrende organer, herunder den syv mand store Steering Group, som i realiteten tog ansvaret for at få fusionen på plads og økonomien normaliseret.

Vores europæiske forening, ENPA, der i høj grad er en del af vores eget daglige lobbysystem, har med sin nye direktør, Francine Cunningham fået en dygtig daglig leder. Vor norske kollega Ivar Rusdal er ny formand fra sidste november. Ebbe Dal er som formand for direktørkredsen i ENPA medlem af ENPAs forretningsudvalg. DDF lever sammen med sine nære nordiske kolleger i høj grad op til de smukke traditioner, vi har, for at bidrage aktivt til at beskytte og fremme Pressens internationale interesser.

Danske Dagblades Forening står over for vigtige udfordringer, både med hensyn til lobbyen for bl.a. mediestøtten og offentlighedsloven og i relation til at få foreningsarbejdet indlejret i nye rammer.

Jeg vil gerne som afgående formand sige bestyrelsen tak for en dybt engageret og målrettet samarbejdsindsats både i relation til mediestøtten og i de seneste måneders arbejde med at finde en endnu stærkere model for foreningsarbejdets fremtid. Det har været en fornøjelse at opleve, hvordan viljen til samarbejde har trodset andre omskiftelser i branchen. Tak for det. Tak til medlemmerne, som følger Foreningens arbejde loyalt og positivt. Og tak til direktionen og administrationen i øvrigt.